

ook al kon deze schuld krachtens artikel 394, § 1 WIB 1992, vóór de verschoonbaarverklaring, worden verhaald op zowel het gemeenschappelijk vermogen als op de eigen goederen van de beide echtgenoten.” (Cass. 20 mei 2010, Arr.Cass. 2010, nr. 359; Cass. 14 januari 2010, Arr.Cass. 2010, nr. 37).

Het Grondwettelijk Hof besluit dat de betwiste belasting-schuld niet kan worden beschouwd als een schuld van de gefailleerde in de zin van artikel 82, tweede lid Faill.W. De gefailleerde is deze schuld immers niet gezamenlijk of hoofdelijk aangegaan met de andere echtgenoot of samenwonende, noch is deze schuld gezamenlijk of hoofdelijk geworden door de werking van een wetsbepaling, aangezien artikel 394, § 1 WIB 1992 deze draagwijdte niet heeft. Het verschil in behandeling tussen fiscale schulden en andere schulden van de gefailleerde is derhalve geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De wettelijk samenwonende partner kan dus voor belastingschulden voortvloeiend uit eigen inkomsten worden aangesproken na de verschoonbaarverklaring van de gefailleerde.

Grondwettelijk Hof 27 april 2017

Zaak: 47/2017

CONTINUÏTEIT VAN DE ONDERNEMING (WET 31 JANUARI 2009)

Gerechtelijke reorganisatie – Algemeen
CONTINUITÉ DES ENTREPRISES (LOI DU 31 JANVIER 2009)

Réorganisation judiciaire – Généralités

1. Het arrest van 27 april 2017 heeft tot voorwerp de behandeling van de fiscus en het statuut van zijn schuldvorderingen in een faillissement volgend op de gerechtelijke reorganisatie. Het Hof behandelt in dit arrest twee vragen:

- Schendt artikel 37 WCO het gelijkheidsbeginsel door prestaties geleverd tijdens de gerechtelijke reorganisatie al dan niet te kwalificeren als boedelschuld naar gelang de contractuele of wettelijke oorsprong van de schuldvordering?
- Schendt artikel 37 WCO het gelijkheidsbeginsel doordat schuldvorderingen voor niet-betaalde bedrijfsvoorheffing voor arbeidsprestaties geleverd tijdens de gerechtelijke reorganisatie worden gekwalificeerd als boedelschulden, terwijl btw-schulden voor prestaties geleverd tijdens de gerechtelijke reorganisatie niet als boedelschulden worden gekwalificeerd?

2. Voor de beantwoording van de eerste prejudiciële vraag verwijst het Hof naar de doelstelling van artikel 37 WCO. De bedoeling is om schuldeisers aan te sporen handelsbetrekkingen te behouden met de onderneming in moeilijkheden. Om deze doelstelling te realiseren, voorziet artikel 37 WCO in een bescherming voor con-

tractanten, waardoor schuldvorderingen voortvloeiend uit contractuele prestaties verricht tijdens de gerechtelijke reorganisatie de kwalificatie van boedelschuld krijgen in een navolgend faillissement. De positie van de fiscus verschilt van de positie van contractanten in die zin dat de fiscus geen handelsbetrekkingen met de onderneming in moeilijkheden onderhoudt en zijn schuldvorderingen automatisch tot stand komen tijdens de periode van gerechtelijke reorganisatie. Er is met andere woorden sprake van een wezenlijk verschil tussen de fiscus en medecontractanten van de onderneming in moeilijkheden. Derhalve is het verantwoord schulden verschillend te kwalificeren, afhankelijk van hun contractuele of wettelijke oorsprong en maakt dit geen schending uit van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

3. De tweede prejudiciële vraag heeft betrekking op het verschil in kwalificatie van bedrijfsvoorheffing enerzijds, en btw-schulden anderzijds in een faillissement volgend op de gerechtelijke reorganisatie. Volgens het verwijzend rechtscollege is er sprake van een mogelijke discriminatie, aangezien de bedrijfsvoorheffing verschuldigd voor arbeidsprestaties verricht tijdens de periode van gerechtelijke reorganisatie gekwalificeerd kunnen worden als boedelschuld in een navolgend faillissement (GwH 24 maart 2016, nr. 50/2016), terwijl btw-schulden deze kwalificatie niet kunnen verkrijgen.

4. Bij het beantwoorden van deze vraag verwijst het Hof naar dezelfde argumenten als bij de eerste prejudiciële vraag. Artikel 37 WCO beoogt de handelsbetrekkingen tussen contractanten en de onderneming in moeilijkheden aan te moedigen. Om deze handelsbetrekkingen te bewerkstelligen, worden schuldvorderingen van deze contractanten het bijzonder statuut van boedelschuld toegekend in een navolgend faillissement.

Het Hof oordeelt dat er bijgevolg geen nood is aan een zekerheid ten voordele van de belastingadministratie voor de schuld inzake bedrijfsvoorheffing, nu de belastingadministratie met de schuldenaar in kwestie geen handelsbetrekkingen onderhoudt, maar de bedrijfsvoorheffing, zoals de btw, een fiscale schuldvordering uitmaakt waarvan de belastingadministratie houder is door de loutere toepassing van de wet (B.15.). Het feit dat de bedrijfsvoorheffing deel uitmaakt van het brutoloon en dat dat loon een tegenprestatie vormt voor arbeidsprestaties verricht tijdens de procedure van gerechtelijke reorganisatie, doet hieraan geen afbreuk volgens het Hof, aangezien de belastingadministratie zelf geen prestaties heeft uitgevoerd en niet als medecontractant van de betrokken schuldenaar moet worden beschermd.

Bijgevolg stelt het Hof vast dat een interpretatie van artikel 37 WCO, waarbij de bedrijfsvoorheffing een boedelschuld kan uitmaken, leidt tot een verschil in behandeling onder de verschillende belastingschulden, dat niet redelijk verantwoord is. Wanneer artikel 37 WCO echter

in die zin wordt geïnterpreteerd dat zowel de bedrijfsvoorheffing, als de btw-schulden geen boedelschulden kunnen uitmaken in een navolgend faillissement, zal er geen schending zijn van het gelijkheidsbeginsel. Een grondwetsconforme interpretatie van artikel 37 WCO veronderstelt aldus dat schulden voor uitstaande bedrijfsvoorheffing op grond van artikel 37 WCO niet beschouwd worden als boedelschulden in een navolgend faillissement. Deze laatste interpretatie sluit ook aan bij desbetreffende parlementaire voorbereidingen en casatierechtspraak (Cass. 27 maart 2015, *Arr.Cass.* 2015, nr. 3).

Het nieuwe Boek XX van het Wetboek economisch recht slaat een nieuwe weg in door uitdrukkelijk te bepalen dat *“Fiscale of sociaalrechtelijke heffingen, bijdragen of schulden in hoofdsom voor de toepassing van dit artikel worden beschouwd als beantwoordend aan prestaties uitgevoerd door een medecontractant. De accessoria van fiscale of sociaalrechtelijke heffingen, bijdragen of schulden ontstaan tijdens de procedure van gerechtelijke reorganisatie worden niet beschouwd als boedelschulden in een navolgende vereffening of faillissement.”* (art. XX.58 WER). Hiermede wordt de theoretische discussie van de voorbije jaren irrelevant.

Parijs (8ste k.) 23 mei 2017

TRANSNATIONALE INSOLVENTIE

Europese insolventie – Secundaire procedure

INSOLVABILITÉ TRANSNATIONALE

Insolvabilité européenne – Procédure secondaire

1. Het hof van beroep te Parijs diende te oordelen over de opening van een secundaire insolventieprocedure in Frankrijk, nadat een hoofdinsolventieprocedure in België had plaatsgevonden. Het verzoek tot opening van de secundaire *“liquidation judiciaire”* werd ingeleid door de Franse fiscus wegens onbetaalde fiscale schulden voortvloeiend uit activiteiten verricht in Frankrijk.

2. Voor een goed begrip van deze zaak, worden de feiten kort samengevat. Op 1 februari 2013 opende de rechtbank van koophandel van Charleroi in hoofde van NV Deken Europe een gerechtelijke reorganisatie. Op 20 juni 2013 homologeerde dezelfde rechtbank het reorganisatieplan en werd de procedure gesloten. Het reorganisatieplan voorzag onder andere in de overdracht van de handelsactiviteiten. Deze overdracht vond plaats voor de opening van een secundaire procedure in Frankrijk en betrof de volledige handelsactiviteit van NV Deken Europe, met uitzondering van de rekening-courant van een voormalig bestuurder, ten voordele van NV SEICCF. De opbrengst van deze overdracht zou worden gebruikt om de schuldeisers terug te betalen overeenkomstig de bepalingen van het reorganisatieplan. Uit een rapport van de rechtbank van koophandel te Parijs blijkt dat deze overdracht correct heeft plaatsgevonden en dat

de gelden zijn verdeeld in overeenstemming met het reorganisatieplan. Uit dit rapport blijkt ook dat door deze overdracht er zich geen vestiging meer bevindt in Frankrijk.

Op 8 december 2014, met andere woorden tijdens de vijfjarige periode waarin NV Deken Europe het reorganisatieplan diende uit te voeren, werd in België beslist tot gerechtelijke vereffening van NV Deken Europe. De vereffening verandert echter niets aan de sluiting van de gerechtelijke reorganisatie in België. De gerechtelijke ontbinding beoogt enkel te verifiëren of de betalingen voorzien in het plan correct zijn verlopen, bepaalde uitstaande vorderingen in ontvangst te nemen en maatregelen te treffen voor schuldeisers met vorderingen ontstaan na het openen van de procedure tot gerechtelijke reorganisatie.

Op 27 mei 2016 wenst de Franse fiscus een secundaire insolventieprocedure te openen in Frankrijk om de Franse vestiging van NV Deken Europe te liquideren. De opening van deze procedure werd toegestaan door de rechtbank van koophandel te Parijs op 25 november 2016.

3. De vraag voor het hof van beroep betreft de mogelijkheid om een secundaire procedure te openen 3 jaar nadat de gerechtelijke reorganisatie in België reeds is afgesloten.

Onder de Europese insolventieverordening (Verord. nr. 1346/2000, 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures, *Pb.L.* 30 juni 2000, afl. 160, 1 ondertussen vervangen door Verord. nr. 2015/848, 20 mei 2015 betreffende insolventieprocedures, *Pb.L.* 5 juni 2016, afl. 141, 19) is een secundaire insolventieprocedure mogelijk indien er sprake is van:

- een vestiging in een andere EU-lidstaat dan deze waar de hoofdinsolventieprocedure werd geopend (art. 3, 2. insolventieVo);
- een hoofdinsolventieprocedure (art. 3, 3. insolventieVo).

Gelet op bovenstaande feiten wijst het hof van beroep te Parijs het verzoek tot opening van een secundaire procedure in Frankrijk af. Het hof beroept zich hiervoor op volgende argumenten:

- er is niet langer sprake van een vestiging in Frankrijk, waarvoor een secundaire insolventieprocedure kan worden geopend. Door de overdracht van handelsactiviteiten zijn er geen activa, noch enige activiteiten in Frankrijk en alle schuldvorderingen, inclusief deze van Franse schuldeisers, zijn opgenomen in het reorganisatieplan van de hoofdinsolventieprocedure in België;
- de procedure van gerechtelijke reorganisatie in België is reeds afgesloten en het reorganisatieplan wordt uitgevoerd op 5 jaar. De gerechtelijke veref-